

En Timestid senere, da det sidste Dagskær var svundet og Himlen glimrede af Stjerner, lød stærke Trommehvirvler og Hornsignaler ude fra de fjendtlige Forskansninger. Gennem Morterernes Brøl og Kanonernes Dundren hørtes ogsaa ganske tydeligt et Musikkorps, der spillede »Schleswig-Holstein meerumschlungen«. Og med eet mylrede Skikkelser op af Jorden derovre, og Bajonetter glimtede. Kolonne efter Kolonne brød frem af Mørket og styrtede sig under Skrig og Hujen frem mod Skansen.

Brandskæret lyste et Øjeblik paa lange Rækker af dødblege Ansigter med vildt forvrængede Træk. Men straks efter var alt skjult af Krudtrøgen. Man skød iblinde. Sigtede i Retning af Hærskrigene og de Saaredes Hyl. Da man kunde høre, at nogle af de Stormende var naaet ind til Foden af Skansevæggen, hvor de var skudsikre, kastedes Sten, Træklodser, Øldunke, Flasker og andet Kasteskyts ned i Hovedet paa dem. Men pludselig stod fire-fem Skikkelser oppe paa Voldens Krone og fyrede ned i Skansen. Nogle andre var i Færd med at kravle op bagved dem.

Synet af disse fremmede Mænd tændte et ubændigt Raseri hos Søren. Han styrtede sig imod dem med løftet Kolbe, knuste Hovedet paa den forreste og huggede to af de andre Geværet ud af Haanden. Flere af hans Kammerater var sprunget op og havde